תנועת העולם הזה — כוח חדש החליטה לשתף־פעולה עם גורמים ליבוריים אחרים בהחתמה המונית על עצומה נגד התיקון בחוק מירשם התושבים, המונח על שולחן הכנסת.

אף כי עמדת התנועה היא שיש למחוק כליל את הפרטים „לאום" במירשם ובתעודות־הזהות, לפי הצעתו המקורית של בית־המשפט העליון, הסכימה התנועה לנסח עצומה כלהלן, כדי לאפשר שיתוף־פעולה רחב ככל האפשר בין גופים בעלי השקפות שונות.

התנועה קוראת לכל חבריה ואוהדיה לחתום על העצומה הזאת, להחתים עליה מיד ידידים ומכריהם, ולהחזיר את הטופס החתום למזכירות התנועה, ת.ד. 136, תל־אביב.

לכבוד
יו"ר הכנסת,
ירושלים

אני החתום מטה פונה לכנסת שלא לאמץ לעצמה את מיבחן החלכה יהדתית כקנה־מידה בלעדי לקביעת הלאום היהודי.

מס' סדורי	שם ומשפחה	מס' ת.ז.	רחוב	חתימה
1.				
2.				
3.				
4.				
5.				
6.				
7.				
8.				
9.				
10.				
11.				
12.				
13.				
14.				
15.				
16.				
17.				
18.				
19.				
20.				
21.				
22.				
23.				
24.				
25.				

קולנוע

סרטים

נועזים

נוסח גולן

הפריצה הגדולה (הוד, תל־אביב; ישראל) — דבר אחד יש לומר לזכותו של מנחם גולן: שעה שכל יהודי שפוי בדעתו מדיר רגליו מכל מה שקשור לתעשיית הסרטים הישראלית, וכולם מסכימים פה אחד שהענף במשבר חמור, ממשיך גולן לעשות סרטים כאילו לא קרה דבר.

באשר לסרטו האחרון, אין הוא שונה בהרבה באופיו מסרטיו הקודמים. גולן

יהורם גאון ב„הפריצה הגדולה"

משתדל תמיד לקלוע לטעמו של הקהל, זהו סיפור על חולית קומנדו ישראלית החודרת לכלא סורי, בלתי חדיר לכאורה, כדי לשחרר משם חמישה מחבריה השבויים שם. בחוליה יש כמובן לץ אחד, בריון אחד, חבלן אחד, וכו', העבודה מחולקת ביניהם ביעילות רבה, וממבט ראשון אין בעצם על מה להתלונן.

אלא שאם תשימו לב היטב, הרי בכל פעם שצריך לבצע פעולה מסובכת באמת על הבד, משתמט הסרט מלהראותה, ובמקומה חוזים מיד בתוצאה. למשל: כיצד מצליח אסיר פצוע שנמלט מן הכלא, לעבור מרחק של חמישים קילומטר עד הגבול הישראלי? זאת מותר לכם לפרש כרצונכם, הסרט אינו טורח להסביר זאת. הדיאלוגים אינם מצטיינים בפיקחות או בחריפות רבה, לא התסריט, לא הבמאי ולא השחקנים, מצליחים להקנות עומק או אופי מוגדר, לדמויות השונות. ואם בכל זאת בולטת אחת מהן, הרי זה **יוסף שילוח** כמייג'ור הסורי רב התככים ונבל בכל רמ"ח איבריו.

הצילומים הצבעוניים של **יעקב קלח** נקיים אך אינם מהוים חוויה ויזואלית. לעומת זאת, הפעלולים (התפוצצויות, הריסת גשרים וכיוצא בזה) משכנעים מאד.

סופו

של פרקליט

הנוכל (תל־אביב, תל־אביב) סקס... רצח... צחוק... כך לפחות מבטיחה מודעת־הפירסומת. ובכן: רצח יש. הצחקות יש. אפילו שניים־שלושה רמזים לסקס יש. ובין כל אלה — שממון גדול במנות הגונות.

מעשה בפרקליט לא ממולח ולא יוצלח המוכן לשלוח את לקוחותיו למאסר ובלבד שיוכל לנאום להגנתם לפני כס המשפט. מובן שלאחר נאומיו מובטח ללקוחותיו שלא יזכו עוד לצאת מכתלי הכלא.

פרקליט זה נופל קרבן למזימות שונות הנרקחות על ידי תעשיין עשיר, פילגשו הדוגמנית ואשתו המוזרה.

הבמאי **ג'ורג'יו קאפיטאני** ניסה בכל כוחותיו לטשטש את אויליות הספור שנזדק לידיו. לשם כך הניע את המצלמה בלי הרף, הציג תפאורה כתערוכה של ריהוט מכל התקופות, והלביש את הדוגמנית כאילו פסעה לה על מסלול תצוגת האופנה. אבל אין בכל אלה נחמה ל**ויטוריו גאסמן** המשתדל בתסקיד ה־ראשי להיראות בלתי אפשרי ככל האפשר, אולי כדי להוכיח את יחסו שלו לתפקיד.

העולם הזה מדרג

****** נשיקות גנובות** (אוריון, ת"א) סרט בעל נימה אוטוביוגרפית של הבמאי פרנסואה טריפו (400 המלקות) על שלבי ההתבגרות של צעיר המשוחרר מן הצבא בגלל חוסר התאמה. מבויים ומשוחק בטעם רב.

****** אדם כעקבות גורלו** (סטודיו, ת"א) מסעם של שני רוכבי אופנועים מלוס אנג'לס לניו־אורליאנס מגלה להם כי חופש אין לקנות בכסף וכי באמריקה של היום אין לקנות חופש כלל. הנוף המרהיב, אין בכוחו לפשטש את צרות המוחין, השנאה והדיעות הקדומות השולטים בכל מקום.

***** קאובוי של חצות** (גת, ת"א) תיאור אפור ומדכא של אשפתות ניו־יורק, בהם שורצים גנבים קטנים, גברברים למכירה ונרקומנים מיואשים. משחק משובח את דאסטין הופמן וג'ון וויט, במוי מלוטש של ג'ון שלזינגר.

***** תטחה יי, אבי אתה נר שך אותי** (פארים, ת"א) פארודיה מאקאברית על סרטי האימים, מלאה הברקות במוי (רומן פולנסקי) ומשחק (ג'ק מקגורן, אלפי בס). לאלה שאינם מפחדים מערפדים.

***** יום הדין** (צפון, ת"א) פרשת מנדל ביילים משוחזרת לבד לפי ספרו של ברנארד מאלאמוד. סרט כבד, מוזעזע בתיאור חוסר סובלנות שהוא אקטואלי תמיד, ובמשחק המשכנע.

**** הגנגסטר המקסים** (מקסים, ת"א) קומדיה קלילה על אצילים שירדו מנכסיהם והופכים את טירתם למלון, ועל גנגסטר שנקלע לשם בטעות. חינם של השחקנים והברקותיו של הבמאי פילים דה־ברוקה מחפים על ליקויים בתסריט.

בידור

מופע חדש

כלב לכלב —

בן־אדם

**** חיי כלב** (התיאטרון העממי) גדי יגיל הוא כנראה הבדרן המצחיק ביותר שיש לנו בארץ. רמזים לכך כבר ניתנו בתכניות רדיו כוחותיו־וחיוכים או שלכם לשעה קלה. חיי כלב היא ההזדמנות הראשונה שלו להוכיח את מלוא כוחו על במה, שכולה שלו, בחיקויים, ספורי בדיחות, הגשת פזמונים והצחקות לשמן.

התכנית מורכבת ממערכונים ופזמונים תפורים לפי מידותיו של גדי.

נעשה כאן נסיון לדחוס את מקסימום ההצחקות במינימום הזמן בלי מאמץ להיות ברורנים או אינני־מחשבה. לכן יש קטעים מוצלחים יותר כמו המערכון צלם החתונות או מונולוג של כלב ואילו ממערכונים אחרים, כמו המציל או המוכס, נודף ריח של „כבר שמענו". לזכותו של גדי יגיל ייאמר כי כאשר החומר חלש יותר, הוא מחפה עליו בחיוניותו הרבה.

גדי יגיל

גם פזמוני הערב, שנלקחו כמעט כולם מן הרפרטואר של איב מונטאן ושארל אזנאבור, אינם עומדים על רמה שוה. כמה מן התרגומים עלו יפה, כדוגמת הפזמון בוקסינג (של דן אלמגור) או הרקדן (של יורם טהר־לב) אך לעומת זאת את מנזימה (דן אלמגור) אינו משכנע ביותר, אם כי גם במקורו הוא אינו נמנה על הפזמונים המובחרות של אזנאבור.

הפתעת הערב היא לגלות שגדי יגיל אינו רק מצחיקן מן השורה כי אם גם בדרן היודע היטב כיצד להתנועע על הבמה. תנועותיו מסוגננות ומזכירות לעתים את השאנסונים היותר טובים של צרפת. אין זה מיקרה שבמאי התכנית הוא יוסי בנאי שהוכשע לא מעט משאנסונירים אלה וגם הביא רבים משיריהם אל המאזין הישראלי. אמנם בתכנית מעין זו קשה להבחין בין תרומותיו של יוסי בנאי להמצאותיו הפרטיות של גדי המבצע, אולם לזכות התוצאה יש לומר שהיא מבדרת מאד. מציקה לעתים עד דמעות ומספקת ערב של שעשוע עממי מהנה מאד.